

ταφρονήτων λογίων τοῦ καιροῦ του. Συνέγραψε πολλά, καὶ μάλιστα κρίσεις καὶ ἀναπτύξεις εἰς τὴν ἱερὰν γραφὴν, κατὰ Ἰουδαίων, λόγους πανηγυρικούς, ἐκκλησιαστικὴν ἠστορικὴν κλπ.

Θεοφάνης Ἱεροσολύμων· ἐν ἔτει 1608 παραλαβὼν ἀπὸ τοῦ συγγενοῦς του Σωφρονίου Δ' τὸν πατριαρχικὸν θρόνον εἰργάσθη ἀνεκδότως καὶ πρὸς στήριξιν τῆς ὀρθοδοξίας, πατάσων τὰ ὑπὸ τῶν λατίνων ἐνσπειρόμενα ζιζάνια, καὶ εἰς διακόσμησιν τῶν ἱερῶν τόπων πολλὰς καὶ μακρυνὰς ἐπιχειρήσας ὁδοιπορίας εἰς ἀναζήτησιν τοῦ ἐλέους τῶν ἀπανταχοῦ ὀρθοδόξων. Ἀπεβίωσε τὴν 15 Δεκεμβρίου 1645, καὶ συνέγραψε, κατὰ Ζαβίραν, Συναγμάτιον κατὰ λατίνων περὶ ἐκπορεύσεως τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἐπιστολὰς κλπ.

Ἀρσένιος Ἱερομόναχος, ἤκμαζεν ἐπὶ Παρθενίου πατριάρχου τοῦ διαδεχθέντος τὸν Κονταρῆν. Ἐβρίκος ὁ Ἰλάριος λέγει τοῦτον « græcum hieromonachum ad miraculum doctum ». Ὁ Ἀρσένιος ἔγραψε πρὸς τινα φίλον του ἐπιστολὴν, ἐν ἣ ἐκτραγωδεῖ τὰ περὶ Κυρίλλου τοῦ Λουκάρεως. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἐδημοσιεύθη ὑπὸ Ἀλλατίου (de Consensu σελ. 1022).

Ἀθανάσιος ὁ Ῥήτωρ. Διατρίβων περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 12' αἰῶνος ἐν Παρισίοις ἐφιλοπόνησε τὰ ἐξῆς φιλοσοφικὰ συγγράμματα—Ἀριστοτέλης ἑαυτὸν περὶ τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς διατρανῶν—Μέθοδος, ἣ διαπληκτίζεται τὰ λογικὰ—Μέθοδος συνοπτικὴ, ἣ τὴν νίκην ἀληθῶς αἰρεῖ ὁ μαχόμενος, ἣ ἣ τὰ μέσα πρὸς μάχην καὶ νίκην εὐρίσκειται, καθάπερ ἐκ τοῦ φιλοσόφου Ἀδράστου καὶ Μοδεράτου κατ' Ἀριστοτέλην ὁ θαυμαστός καὶ μέγας ἰστόρησεν Ἰαμβλίχος—Τρυφὴ ψυχῆς ἣ κῆπος ἐκ τῶν τῷ μεγάλῳ Ἰαμβλίχῳ πονηθέντων φυτευθεῖς (1)—Ἀνατροπὴ δογμάτων τοῦ περὶ αἰσθήσεως τῶν ὄντων (2).

σκοπὸς ἐστὶν ἀπαραλλάκτως δέξασθαι ἅπαντα τὰ παρὰ τῶν ἁγίων πατέρων παραδοθέντα ἡμῖν διὰ γραμμάτων δηλώσατε, ἵνα ἐλλόντες σκεψώμεθα ποῖω τρόπῳ τὸ πᾶν ἡμῖν ἀνοστὸν γενήσεται· ἄλλως γὰρ ἂν εἰς μάτην γενήσοιτο ἡ συνέλευσις· περὶ δὲ τῶν φροντιστηρίων φησὶ ἂν μὲν οἷόν τε ἢ τούτοις ἐπιστατεῖν ὀρθοδόξου παιδοτρίας καὶ γυμναστὰς εἰς τὰ καθ' ἡμᾶς δόγματα, καλὸν ἢ ἐπινοῖα· ἄλλως δὲ καὶ ἐνὸς μόνου ἑτεροδόξου διδάσκειν ἂν ἐν τούτοις ἐπαγγελλομένου οὐ δέχομαι· κρείττων γὰρ μετ' εὐσεβείας ἀμαθία, ἢ ὡς τὰ πολλὰ ὁ κατὰ Θεὸν συνέζευκται ζῆλος, ἢ ἐπιστήμη μετὰ δυσσεβείας καὶ Θεοῦ ἀπαλλοτριούσα». (Allatii, de Consensu, σελ. 1014—Πανδώρα, 1864, σελ. 398).

(1) Ἐδημοσιεύθη ἐλληνολατινιστὶ ἐν Παρισίοις τῷ 1641.

(2) Τοῦ κατὰ Καμπανέλλα συγγράμματος τούτου τοῦ Ἀθανασίου ἐξεδόθη σύνοψις ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν « Ἀντικαμπανέλλας κατ' ἐπιτομήν ».